

[Justitsministeren]

fordi der har været en vis fornemmelse af, at der er nogen ting her, vi måske bedømmer relativt hårdere end andre ting, inden for områder, hvor en sådan relativt hårdere bedømmelse i dag ikke forekommer rimelig. Jeg tror, der i dag er en udbredt forståelse for, et indtryk af, at legemskrænkelser, at vold, er alvorligere end rent økonomiske lovovertrædelser. Det præger ikke straffeloven, og det præger heller ikke praksis, og det kan ikke præge praksis, når det ikke præger straffeloven. Der tror jeg bl. a., at det er væsentligt, at vi får dette arbejde, som er i gang, gennemført, således at vi kan se på relationerne mellem de forskellige straffe. Med hensyn til det læge element, som også har været drøftet, hvad der jo er naturligt, fordi det er en væsentlig konsekvens af forslaget, så er der jo i betænkningen anført forskellige begrundelser for det, der nu foreslås, nemlig sænkning af strafferammen for visse typer af forbrydelser med den konsekvens, at nævningsbehandling ikke længere skal finde sted.

Det er jo sjældent, tror jeg, at man kan sige, at straffelovrådet udtrykker sig så kritisk i forhold til retsvæsenet, som når det drejer sig om den gældende behandling af visse forbrydelser i nævningeting, og her specielt altså voldtægt. Straffelovrådet finder klart, at de undersøgelser, der er gennemført, har vist, at den behandling, der i øjeblikket er tale om, er utilfredsstillende. Jeg behøver ikke her gå ind på de enkelte grunde til denne konklusion fra straffelovrådets side, men det er det, der er konklusionen, og det er også den væsentlige baggrund for forslaget.

En anden baggrund er naturligvis den, at da vi indførte nævningetingsbehandling, var det hensigten, som det også er fremhævet, at nævningeting, dette store og tunge apparat, skulle anvendes over for virkelig grove lovovertrædelser. Her må vi konstatere, at som f. eks. røverier har udviklet sig, er der ofte tale om noget, hvor også bankpersonale en gang imellem trækker på smilebåndet. Det kan være en beruset, der dårligt kan gå derfra – det er i og for sig ikke noget at smile ad, men altså når man tænker på det i forhold til wild west-historier og røverierne, som vi har set dér, en anden type røverier i hvert fald – og der kan være andre situationer, hvor det hele virker så utilrettelagt og med et så ringe forsæt, at der ikke er tale om en forbrydelse af den grovhed, som man

havde tænkt på, da man skabte nævningeinstitutionen. Det er også en af grundene til, at man kommer med det forslag, som vi diskuterer i dag.

Men i øvrigt vil jeg gerne understrege det, som også er sket i fremsættelsestalen, at man jo kan – og jeg vil umiddelbart også tro, at man bør – styrke det læge element derved, at man ændrer sammensætningen af domsmandsretten, for så vidt angår landsretsbehandling.

Det har i den forbindelse været fremhævet, at der jo er den fordel ved nævningetinget, at det kun er én behandling, og så er det hele overstået. Den kan måske være lidt barsk, men det er dog kun én behandling. Det kan i visse situationer være en fordel, men man kan da også godt sige, at dette, at offeret og gerningsmanden kun har muligheden for behandling i én instans, også kan siges at være uheldigt. Det kan være, at der træffes en gal afgørelse, som kan virke urimelig for offeret, som kan virke urimelig for gerningsmanden, og så er der altså i de fleste tilfælde ikke noget at gøre. Så der er både fordele og ulemper ved dette, at nævningeinstansbehandlingen er behandling i én instans.

Fru Nathalie Lind sagde, at det afgørende i den forbindelse må være, hvad der tjener offeret og tiltalte bedst, og det er vi enige om. Det er det, vi må prøve at finde frem til. Fru Nathalie Lind spurgte om nævningetingsbehandlingen af § 191-sager, altså narkotikasager. Jeg er klar over, at politiet er betænkelig ved nævningebehandling i disse sager, specielt fordi de kan være så komplicerede. Det kan være svært for nævningetingene at overskue disse sager på grund af disse sagers karakter. Jeg har ikke fået nogen direkte henvendelser om ændringer her, men selvfølgelig må vi lægge vægt på, at beviserne jo skal være i orden.

Det kan ikke være sådan, at man afskaffer nævningeting, fordi nævningetingene stiller strenge krav til beviserne, hvis det er rimeligt at stille strenge krav. Naturligvis skal man stille strenge krav, når det er alvorlige forbrydelser, det drejer sig om, hvad enten det nu er voldtægt eller narkoforbrydelser. Strenge krav skal stilles, men det må ikke være sådan, at vi har en behandling for domstole og her nævningeting, hvis det virker urimeligt af de grunde, som jeg har nævnt.